

FENT I DESFENT

La Quimeta ha vist el cel

La Quimeta pensava que tot allò ja ho havia oblidat, igual com s'oblida el trauma del naixement i, de record, en queda —no més— el dia de l'aniversari.

Havia passat molt temps des d'aquell dia que havia marcat les seves dues vides, el final d'una i el començament de l'altra, tot i que ella aleshores no ho podia saber: seixanta-cinc anys comptats un a un per temporades i festes de Nadal i sant Esteve.

La seva primera vida s'havia assemblet bastant a la primera part del conte de la Ventafocs, en una versió pagesa on no hi havia una família política que la maltractés, sinó una família de debò que no donava l'abast.

El resultat era, si fa no fa, el mateix: la Quimeta havia començat a faltar a escola molt aviat i havia plegat abans d'hora perquè hi ha feines que no poden esperar i perquè ella era la gran. No era culpa de ningú si li tocava ajudar la mare a fer la bugada, escombrar i fregar el terra, anar a plaça el dia de mercat i, sobretot, cuidar la Paulina, que havia nascut dos anys més tard que ella, i en Tomàs i en Pere, que havien arribat junts i poc temps després. La mare no havia tornat a ser la mateixa des que havien nascut els bessons.

El pare, com al conte de la Ventafocs, semblava que no hi pintava res, tot i que la Quimeta sabia que hi era, repartit entre el tros, l'hort i l'estable, però hi era. També sabia que el pare havia tornat molt canviat després de passar pel camp de concentració on l'havien depurat, però això és una altra història i, a més, ningú no n'havia de fer res.

Aquesta primera part del conte de la Quimeta va acabar aquell dia, quan van aparèixer l'oncle Andreu i la tia Isabel. La Quimeta tenia disset anys i ells, una pensió que acabaven de comprar a Llafranc i cap fill. Si voleu, van dir, la noia pot venir amb nosaltres. Qui millor que la família per portar un negoci, i no patiu, que la cuidarem bé i tornarà quan acabi la temporada amb un bon feix a la butxaca.

La Quimeta va acompanyar els oncles a Llafranc i va veure, per primera vegada als seus peus, una immensitat blava que s'endinsava més enllà del que la seva vista podia abastar. És com si el mar i el cel fossin la mateixa cosa, va dir, ara podré tocar el cel.

Il·lustració: Lluís Bruguera

La Quimeta tornava a casa, però no al final de temporada, sinó per Nadal i sant Esteve, un cop l'any i només mentre els pares van ser vius.

Els primers anys sospitaven que ella havia trobat un príncep. La incomodaven quan li deien que el volien conèixer, però deixaven d'insistir quan els donava el sobre amb una part del que guanyava. I era cert que hi havia un príncep. Es deia Manel, però ni tan sols l'oncle Andreu i la tia Isabel van saber mai que la història s'havia acabat quan la Quimeta, mentre mirava la immensitat blava que lluia darrere la silueta d'en Manel, li havia dit que no canviaria d'opinió: ni deixar la feina per seguir-lo ni tenir fills. I per fer-lo marxar més tranquil, va afegir que ningú no en tenia la culpa: És només que jo he viscut la vida al revés, va dir.

Més endavant n'hi va haver d'altres, que ja no podien ser prínceps perquè als contes només n'hi ha un, de príncep, i ella va aprendre a portar-ho amb molta discreció, tanta que ni tan sols s'havia hagut de sentir allò de covar-se l'arròs; més aviat la planyien perquè ai pobra, només pensa en la feina, tot i que la planyien poc perquè, de calés, en feia molts i també bons regals per Nadal i sant Esteve.

Seixanta-cinc anys més tard d'aquell dia que, ben mirat, també hauria de tenir un

aniversari, la Quimeta fa molt poca feina a la pensió que ara té nom d'hotelet. Hi passa cada dia per veure com porta el negoci la Paula, la seva neboda preferida. Coneix bé els treballadors que fa temps que repeteixen cada temporada i, els que són nous, els acabarà coneixent.

Ara, mentre pren l'únic cafè del dia amb el permís del metge, la Quimeta observa la Nohayla, que serveix algunes taules, sempre amb un somriure de regal per als clients. L'observa amb interès, com ha fet sempre amb totes les novetats que han portat a Llafranc cada un dels seixanta-cinc anys que fa que hi és, encara que no totes les innovacions li han agradat. De tant en tant la curiositat esdevé una mirada de tendresa, com quan veu la Nohayla contemplant el mar. Això no ha canviat al llarg dels anys: sempre hi ha quimetes que busquen un tros de cel.

Rosa Angulo

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

Coordinació: Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Saurí.